

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

EEN FIJNE PIJN
(Léonie est en avance ou Le mal joli)

Eenakter

door

Georges Feydeau

Vertaling: Frans Roth

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2002
Nr.2761

PERSONAGES

(4 dames – 2 heren)

Lucien Toudoux

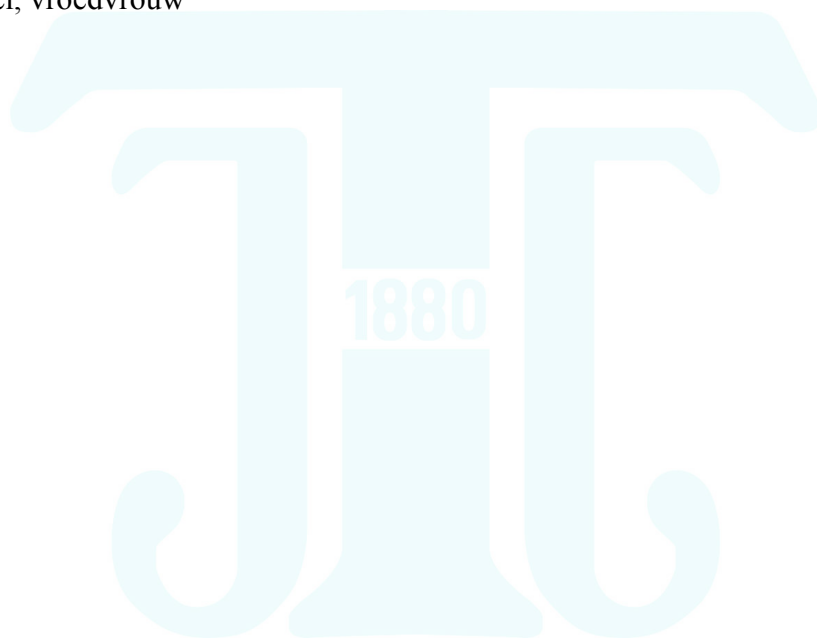
Leonie, zijn vrouw

Annette, dienstmeisje

Madame De Champrinet, zijn schoonmoeder

Monsieur De Champrinet, zijn schoonvader

Madame Virtuel, vroedvrouw

(Als het doek opgaat lopen Leonie (in kimono) en Lucien (in pyjama) heen en weer. Lucien ondersteunt Leonie.)

LEONIE : *(krimpt in elkaar)* Pffffff!!

LUCIEN : Gaat het... gaat het nog steeds niet?

LEONIE : Oh hou nou eindelijk eens je mond. Je bent vermoeiend!

LUCIEN : Ja.

LEONIE : Knijpen. Knijpen! Harder, veel harder. Je moet me pijn doen.

LUCIEN : Ja.

LEONIE : Nog harder! Ik voel niks.

LUCIEN : Ja! *(steunt ook)* Pfff!

LEONIE : Jij weet niet wat het is.

LUCIEN : Nee.

LEONIE : Even zitten. Ik kan niet meer.

LUCIEN : Even zitten... zo... *(hij loopt naar tafel, waar zijn diner wacht)*

LEONIE : O nee o nee, geen sprake van. Jij blijft bij me, jij houdt mijn handen vast. Je mag me nu niet in de steek laten. Dat eten dat komt straks wel.

LUCIEN : Ja. Ja... natuurlijk, ja.

LEONIE : Knijpen.

LUCIEN : Ja.

LEONIE : Je schijnt het allemaal niet zo te waarderen.

LUCIEN : Ach... leuk is anders.

LEONIE : Dat is toch wel het toppunt. Mijnheer vindt het niet leuk. Denk je soms dat ik het allemaal zo prettig vind?

LUCIEN : Dat heb ik niet gezegd.

LEONIE : Ik lijd en meneer voelt zich slachtoffer.

LUCIEN : Dat heb ik helemaal niet gezegd. Je vraagt me wat ik ervan vind. Moet ik dan zeggen dat ik het leuk vind als ik jou zo zie lijden?

LEONIE : Lijden, zeg dat wel. En allemaal door jou!

LUCIEN : Inderdaad ja, door mij. En... zakt het al een beetje?

LEONIE : Ietsje.

LUCIEN : Ah!

ANNETTE : (*komt op met schotel*) Eet meneer niet?

LUCIEN : Jaja, zo dadelijk, let maar niet op mij.

LEONIE : Annette...

ANNETTE : Ja mevrouw?

LEONIE : Is mijn moeder al gewaarschuwd?

ANNETTE : Ik heb haar net gebeld mevrouw.

LEONIE : En de vroedvrouw?

ANNETTE : Daar heb ik de conciërge op af gestuurd.

LEONIE : Mooi. Ga jij nu maar eten. Ik kan niet tegen dat lijdende gezicht van je.

LUCIEN : Lijdende gezicht, ik? Ik kijk helemaal niet lijdend.

LEONIE : Kijk dan maar in de spiegel. 't Is ook logisch. Jij hoeft niet te lijden, jij kunt nog aan eten denken... Vooruit, het is even gezakt, nu kan het wel. Ga nou maar eten.

LUCIEN : Nee. Ik wil niet hebben dat jij...

LEONIE : Ga nou toch eten zeg ik je.

LUCIEN : Maar alleen omdat je zo aandringt.

LEONIE : Ja ja, het is al goed.

LUCIEN : Maar als je me nodig hebt, zeg het dan gerust. Ik zit hier.

LEONIE : Wat is dat nou weer voor stomme opmerking. Ik zie je toch zitten!

LUCIEN : Ja... wat is dat?

ANNETTE : Macaroni.

LEONIE : Ik lijd en jij geniet.

LUCIEN : Nou ja, genieten... Macaroni!

LEONIE : Het enige wat ik kan doen: een spelletje patience.

LUCIEN : (*met volle mond*) Ik vind je reuze flink.

LEONIE : Dat kun je later aan onze baby vertellen, aan onze baby!

LUCIEN : Potverdomme, wat is die sterk!

LEONIE : Onze baby?

LUCIEN : Nee, de macaroni.

LEONIE : (*teleurgesteld*) O.

LUCIEN : Wat is dat voor kaas, Annette?

ANNETTE : Parmezaanse met gruyère, die heb ik bij de kruidenier vandaan.

LUCIEN : Nou zeg... Ik moet zeggen: pittig hoor, met peper. Tsjonge tsjonge.

(Annette af)

LEONIE : O, als hij maar helemaal in orde is.

LUCIEN : *(verstrooid)* Wie?

LEONIE : Hoe bedoel je “wie”? Onze baby natuurlijk. Ik ben niet zoals jij. Jij denkt alleen maar aan je macaroni.

LUCIEN : Maar waarom zou het kind niet helemaal in orde zijn?

LEONIE : Omdat... omdat het veel eerder komt dan we hadden uitgerekend.

LUCIEN : Nou en? Dat bewijst alleen maar dat het een vlotte jongen is, reuze vrolijk.

LEONIE : Ja ja jij weet er altijd weer een draai aan te even. Als je bedenkt dat ie pas op de twintigste van de volgende maand was uitgerekend. Eén maand en vier dagen te vroeg...

LUCIEN : Tja... Hij heeft een beetje haast. Maar op zichzelf is dat een goed teken.

LEONIE : Hoezo?

LUCIEN : Dat joch ligt automatisch één maand en vier dagen voor op zijn leeftijdsgenootjes. Dat geeft hem meteen een geweldige voorsprong.

LEONIE : Ja maar zover is het nog niet... Een achtstemaandskindje...

LUCIEN : Dat komt allemaal best voor mekaar. Ik heb 's gelezen dat... dingetjes, hoe heet ie ook al weer... ach je weet wel... Philips de Goede.

LEONIE : De Goede... Nooit van gehoord.

LUCIEN : Natuurlijk wel! Ik heb 's gelezen dat die ook een achtstemaandskind was.

LEONIE : Ah... en... die meneer de Goede leeft nog?

LUCIEN : Nee, die is dood.

LEONIE : Ah! Zie je wel? *(snikt het uit)*

LUCIEN : Ja maar hij heeft wel geleefd... en hoe. Die man heeft er op los geleefd... Zes en veertig jaar lang... dus je ziet...

LEONIE : Ach, wat kan het me ook schelen, als het maar voorbij is.

LUCIEN : Zo is het, die macaroni ligt me als een steen op de maag.

LEONIE : Oh... Oh het begint weer.

LUCIEN : O, is het weer zover?

LEONIE : We moeten weer lopen.

LUCIEN : Eerst even mijn glas leeg drinken.

LEONIE : Kom nou toch, schiet op. Drinken kun je straks wel.

LUCIEN : Ja ja.

LEONIE : Hier mijn handen, hou me vast.

LUCIEN : Ja.

LEONIE : En nu lopen.

LUCIEN : Ja.

LEONIE : Oh, als je eens wist, als je eens wist...!

LUCIEN : Toe, flink zijn, je moet flink wezen.

LEONIE : Ja, jij hebt makkelijk praten.

LUCIEN : Het is zo voorbij, het is echt niks.

LEONIE : Wat zeg je nou? Het is niks? Ik hoop toch wel dat het iets is!!!

LUCIEN : Hoe bedoel je? Ja natuurlijk is het iets.

LEONIE : Nee zeg, stel je voor dat ik hier voor niks loop te lijden.

LUCIEN : Maar natuurlijk niet liefje, dat spreekt toch vanzelf. Rustig nou maar.

LEONIE : Jasses!

LUCIEN : Wat is er?

LEONIE : Je stinkt naar kaas.

LUCIEN : Oh, dat is... dat komt van de macaroni.

LEONIE : Of dat van de macaroni komt of niet, dat kan me niet schelen. Jij stinkt naar kaas en daarmee uit.

LUCIEN : Het spijt me.

LEONIE : Je ziet hoe beroerd ik er aan toe ben en jij kunt niet eens het fatsoen opbrengen om van de macaroni af te blijven.

LUCIEN : Als ik nu even een slokje neem? Ik heb 't een beetje benauwd, weet je.

LEONIE : Afschuwelijk, wat een stank zeg.

LUCIEN : Neem me niet kwalijk.

LEONIE : Je kunt toch lopen en je hoofd tegelijk de andere kant op draaien?

LUCIEN : Ja ja... (*ze lopen*) Zeg liefje, ik word daar een beetje duizelig van.

LEONIE : Dat geeft niet. Hou me vast. Doe me pijn!

LUCIEN : Ja ja.

LEONIE : Oh, wat voel ik me ellendig!

LUCIEN : Ik kan er niets aan doen... Yupp!...

LEONIE : Wat yupp? Vind jij dit het moment om yupp te zeggen? Ik zou jou wel eens willen zien in mijn toestand.

LUCIEN : Ik zei helemaal geen yupp! Ik heb... yupp... de hik.

LEONIE : Oh, meneer heeft de hik... Daar heb je wel het goede moment voor uitgekozen. Godnogantoe, wat voel ik me ellendig.

LUCIEN : Ik kan er niets aan doen, het is de maca... yupp... roni.

LEONIE : Nou, dan hou je je adem in dan is het zo voorbij.

LUCIEN : Hou je adem in... jij hebt makkelijk praten... Yupp!

LEONIE : Oh, wat ben jij toch een vreselijke egoïst jij.

LUCIEN : Yupp! Ik??

LEONIE : Ja wie anders. Jij bent alleen maar met jezelf bezig.

LUCIEN : Nou nog mooier... yupp! Wat doe... yupp ik dan?

LEONIE : Ik verzoek je voor de laatste keer om die kaas niet in mijn gezicht te blazen.

LUCIEN : Neem me niet kwalijk. Yupp!

LEONIE : Als je eens wist hoe je mij irriteert met dat geyupp van jou.

LUCIEN : Dat komt door de... yupp... hik.

LEONIE : Je mag best hikken maar zeg niet de hele tijd yupp! Dat is zo'n stom gehoor.

LUCIEN : Maar dat doe ik... yupp... niet expres. Dat gaat vanzelf die yupp als ik de... yupp... de hik heb.

LEONIE : Drink dan wat! Als je de hik hebt dan moet je drinken.

LUCIEN : Nou... yupp... dat denk ik ook. Ik ben nou al een uur aan het... yupp...

LEONIE : Je moet niet zoveel praten. Drink liever wat.

LUCIEN : Yupp... ja!

LEONIE : Oh wat een dag wat een dag!

LUCIEN : Hè hè het is over... het is helemaal weg... Yupp... het is...

LEONIE : Jij boft maar weer. Ik wou dat ik hetzelfde kon zeggen.

LUCIEN : Heb je nog steeds pijn?

LEONIE : Natuurlijk heb ik pijn.

LUCIEN : Ik vind je zo lief. Echt, ik beklaag je.

LEONIE : Dat mag je zeker.

LUCIEN : Ik voel echt met je mee. Ik wou dat ik het voor je kon doen.

LEONIE : Ik wou dat ik het voor je kon doen? Wat is dat nou weer voor stomme opmerking? Dacht je dat ik daar iets mee opschoot?

LUCIEN : Ik doe mijn best...

LEONIE : Oh oh... we moeten weer bewegen, vooruit.

LUCIEN : Ja ja.

LEONIE : Nee toch niet, we kunnen beter even zitten.

LUCIEN : Zo is het! (*ploft neer*)

LEONIE : Nee niet jij, ik!

LUCIEN : Zo is het. Niet jij, ik... eh nee niet ik jij!

LEONIE : Jij kunt best blijven staan.

LUCIEN : Zo is het. Ik kan best blijven staan.

LEONIE : Oh wat een martelgang... Moet je 's kijken hoe ik transpireer. Geef me iets te drinken, wil je?

LUCIEN : Wat?

LEONIE : Iets te drinken.

LUCIEN : O, iets te drinken.

LEONIE : Ik moet jou alles twee keer vragen.

LUCIEN : Dat komt omdat ik het de eerste keer niet goed verstond.

LEONIE : Ja ja, smoesjes.

LUCIEN : Alsjeblieft.

LEONIE : Dank je. Jasses, dat is het glas waar jij net uit hebt gedronken.

LUCIEN : Hè? Ja, dat is mijn glas.

LEONIE : Het stinkt naar kaas.

LUCIEN : Maar... dat komt van de macaroni.

LEONIE : Jij hebt nou nog niks goed gedaan vandaag.

LUCIEN : Wat wil je? Het is de eerste keer dat ik zoiets meemaak.

LEONIE : Ik ook, maar ik raak niet in paniek.

LUCIEN : Hier. Rustig drinken.

LEONIE : Dank je.

LUCIEN : En... is het een beetje gezakt?

LEONIE : Even ja. Maar het komt zo weer terug.

LUCIEN : Het is afschuwelijk.

LEONIE : Onvoorstelbaar... het zijn steken in je zij, net of je uit elkaar wordt gerukt.

LUCIEN : Ja, dat ken ik.

LEONIE : Ken jij dat?

LUCIEN : Nou en of, het is net als bij mijn darmkoliek.

LEONIE : Jouw darmkoliek? Jij wilt dit vergelijken met jouw darmkoliek? Hiermee vergeleken was die koliek van jou een feest.

LUCIEN : Een feest?

LEONIE : Een feest ja. Typisch iets voor jou. Jij doet niks anders dan mijn pijn kleineren.

LUCIEN : IK???

LEONIE : Ik lijd, laat dat voldoende voor je zijn. Dat genoeg mag je me niet ontnemen.

LUCIEN : Natuurlijk niet. Ik zei dat alleen maar om...

ANNETTE : (*Komt met een stuk kaas op bord*) Heeft meneer de macaroni al op?

LUCIEN : Ja, ik ben klaar... ik ben helemaal klaar. Wat... wat is dat?

ANNETTE : Kaas.

LEONIE : Kaas? O nee, geen sprake van. Meneer heeft al genoeg kaas gehad.

ANNETTE : Wat zonde van dat mooie stuk Roquefort.

LEONIE : Roquefort? Ook dat nog. Eerst heeft meneer me macaroni opgedrongen...

LUCIEN : Opgedrongen?

LEONIE : Opgedrongen ja. Alleen, mij hoor je nooit iets zeggen.

LUCIEN : Nee, dat is zo. Jij klaagt nooit.

LEONIE : O, jij vindt dat ik klaag.

LUCIEN : Nee hoor.

LEONIE : Alles doe ik om jou te ontzien. En jij vindt dat ik klaag.

LUCIEN : Nee hoor, nee hoor.

LEONIE : Je kunt wel zien dat jij nooit andere vrouwen hebt meegemaakt in deze toestand. Het is maar goed dat jij niet met een zeurpiet van een vrouw bent getrouwd dan zou je wel anders piepen.

LUCIEN : Dat is zo, dat is zo. Ik drukte me wat ongelukkig uit.

LEONIE : Hoe durf je te beweren dat ik klaag! Oh oh het begint weer!

LUCIEN : Oh la la! Je windt je ook veel te veel op.

LEONIE : We moeten weer bewegen. Vlug, schiet op.

LUCIEN : Ja.

LEONIE : Harder, harder. God nog aan toe dat was me een trap.

LUCIEN : Niet op reageren, niet op reageren.

LEONIE : Ja jij hebt makkelijk praten. Jij hoeft niet te bevallen.

LUCIEN : Nee.

LEONIE : Wacht, wacht. Au au!

LUCIEN : Au au!

LEONIE : Dat was er weer eentje.

LUCIEN : Nou dat was me d'r een.

LEONIE : Die rotjongen. Het is zo'n schat... au!

LUCIEN : Een schat is het... au!

LEONIE : Au... lopen lopen.

LUCIEN : Lopen!

ANNETTE : (*op*) Mevrouw, daar is de moeder van mevrouw.

LEONIE : Goed goed.

MADAME : (*komt snel binnen*) En schat, wat hoor ik? Is het zover?

LUCIEN : Goede morgen, schoonmama.

MADAME : (*nu al geïrriteerd door schoonzoon*) Goede morgen.

LEONIE : Ah! Het is verschrikkelijk mama.

MADAME : Arm kind van me.

LEONIE : Hier mama hou me vast, mama heel stevig!

MADAME : Ja. Opzij... Weg hier!

LUCIEN : Neemt u mij niet kwalijk schoonmama.

MADAME : Chérie, flink wezen!

LUCIEN : Nou dat treft, kan ik even gaan zitten.

LEONIE : Heen en weer mama.

MADAME : Ja kindje.

LEONIE : Ah mama als je eens wist...

MADAME : Ik weet het kindje, ik weet er alles van.

LEONIE : Dat is zo, jij hebt dat zelf ook allemaal meegemaakt, hé mama?

MADAME : Ja liefje. Het waren de verrukkelijkste momenten uit mijn leven. Je moet er even doorheen maar weet je wat het fijnste is? Je bent het zo weer vergeten.

Het is de fijnste pijn die er bestaat.

LEONIE : Ja maar u heeft vast niet zo 'n pijn gehad als ik.

MADAME : Evenveel kindje, evenveel.

LEONIE : Dat bestaat niet. In die tijd...

MADAME : ... was het precies als nu, daar heeft de vooruitgang niets aan veranderd.

LEONIE : Het zal wel... Wacht wacht... het zakt een beetje. Het is even weg.

MADAME : Zie je nou wel!

LEONIE : Ja maar het komt zo weer terug... Ik wil even zitten.

MADAME : Ja, ja. Wilt u hier ophoepelen meneer.

LUCIEN : Neemt u mij niet kwalijk.

MADAME : U ziet hoe uw vrouw lijdt, u hoort dat ze wil gaan zitten en u ligt hier als een kalf in een stoel.

LUCIEN : Als een kalf?

MADAME : Als een kalf ja. Ga zitten schat.

LUCIEN : Ik heb werkelijk nooit een kalf in een stoel zien liggen.

MADAME : Dit lijkt me nu niet bepaald het moment voor een dergelijke flauwe grap, meneer. Bent u tevreden met wat u heeft aangericht?

LUCIEN : Nou, eerlijk gezegd zal ik blij zijn als het voorbij is. Ik voel me op dit moment nou niet bepaald plezierig.

MADAME : O, en mijn dochter zeker wel denkt u? U voelt zich dan wel niet plezierig, maar u kijkt of u het bijzonder met uzelf heeft getroffen.

LUCIEN : Ik?

LEONIE : U moet niet zo op hem vitten mama. De arme jongen heeft er part noch deel aan.

MADAME : Zo!

LUCIEN : Hoe bedoel jij dat? Dat ik er part noch deel aan heb?

LEONIE : Ik bedoel, het gebeurde niet met opzet.

LUCIEN : O, bedoelde je het zo?

LEONIE : Het gebeurde, omdat het moest gebeuren. Vroeg of laat...

MADAME : Ja, maar het had toch beter wat later kunnen gebeuren. Die krankzinnige haast... ik vind het allemaal hoogst onfatsoenlijk... Ik bedoel, in onze kringen, als je denkt aan onze opvoeding...

LUCIEN : Het spijt me, schoonmama, dat we u niet eerst even om advies hebben gevraagd.

MADAME : Buitengewoon geestig.

LUCIEN : Nee, maar toen we trouwden zei u tegen me: 'Ik hoop dat jullie me heel gauw kleinkindertjes zullen schenken.'

MADAME : Dat is allemaal best mogelijk, dat herinner ik me niet meer, maar was het nu echt nodig om mijn dochter in zo 'n toestand te brengen?

LUCIEN : Het was de enige manier.

MADAME : Lieve!ing, ik heb met je te doen.

LEONIE : U hoeft me echt niet te beklagen, mama. Zo is nu eenmaal het lot van ons vrouwen.

MADAME : Ik vind je zo flink. Heb je Annette gezegd dat ze water opzet?

LEONIE : Jazeker. Je hebt paps toch nog niet gewaarschuwd hé?

MADAME : Natuurlijk heb ik dat gedaan. Ik heb meteen laten bellen naar de club.

LEONIE : Maar waarom? We hadden het hem toch beter kunnen vertellen als alles achter de rug is. Dat bespaart paps een hoop opwinding.

MADAME : En waarom? Hij mag best ook zijn deel krijgen, net als andere mensen.

LEONIE : Arme papa!

MADAME : Arme papa, arme papa, ik leef toch ook mee. Nee kindje, wij behandelen de mannen altijd met veel te veel égards. En daar worden het zulke egoïsten van.

LUCIEN : Dank u.

LEONIE : Maar paps is toch geen man.

MADAME : Voor mij... is het er wel een. Begint het weer?

LEONIE : Ja.

MADAME : Wil je lopen?

LUCIEN : Ja, laten we lopen.

LEONIE : Nee, ik wil niet.

LUCIEN : Nou, dan lopen we niet.

LEONIE : Dit keer was het niet zo erg.

ANNETTE : *(op)* De bestellingen van Prénatal zijn er.

LEONIE : O ja!

LUCIEN : Wat voor bestellingen?

ANNETTE : Een po, een bedje en wat andere spulletjes.

LEONIE : Ja, allemaal voor de kamer van onze Jean-Pierre.

LUCIEN : O.

LEONIE : Annette, breng de spullen maar hier, dan kan ik nagaan of het allemaal klopt.

ANNETTE : Ja mevrouw.

LEONIE : Is de kamer van Jean-Pierre helemaal klaar?

ANNETTE : Ja mevrouw.

LEONIE : Denk erom dat je een kruik in de wieg van Jean-Pierre legt.

ANNETTE : Ja mevrouw.

LEONIE : Help jij Annette even, Lucien?

LUCIEN : Natuurlijk. Annette, ik help jou even met de spulletjes van Jean-Pierre. *(af)*

MADAME : Jean-Pierre, Jean-Pierre! Dus volgens jullie wordt het een jongen ?

LEONIE : Ja het wordt een jongen, dat staat vast.

MADAME : Zo... en dat weet jij nu al.

LEONIE : We hebben alleen maar aan een jongen gedacht.

MADAME : O en als het een meisje wordt... dan sturen jullie d'r weer terug?

LEONIE : Het wordt geen meisje. In het begin was ik bijna nooit misselijk en dat heb je enkele en alleen bij jongens hebben ze me verteld.

MADAME : Zo.

LEONIE : En dan de stand van de maan. Als de maan op het moment van de bevruchting...

MADAME : Jasses Leonie schei uit zeg... een lesje sterrenkunde is wel het laatste waar ik trek in heb. Laten we het dan maar voorlopig op Jean-Pierre houden.

LUCIEN : *(Op met Annette die de spullen draagt.)* Hier zijn de bestellingen.

LEONIE : Laat 's kijken. O, wat voel ik me beroerd.

MADAME : Toe flink wezen. Je moet je niet laten kennen.